

Thống Linh và tôi

Hồi học lớp Một, tôi khoái làm cô dâu vô cùng. Một ngày tôi đòi làm đám cưới cả chục lần với thằng Thống Linh hàng xóm. Thống Linh chắc cũng thích làm chồng tôi, chẳng bao giờ nó tỏ ra khó chịu trước những lời đề nghị kết hôn trắng trợn ấy.

Đám cưới tổ chức dưới gốc bưởi trong vườn. Khách khứa đến dự tiệc vui là những người bạn trong xóm, ai nấy đều ăn mặc tuềnh toàng nhưng lòng nhiệt tình thì nhiều vô kể, chúng nó reo hò vỗ tay, náo nhiệt không kém một lễ cưới linh đình nào của người lớn.

Chẳng rõ ba Thống Linh có biết chúng tôi vẫn lén lút làm đám cưới sau vườn hay không mà một

hôm tự dung ông bảo hai đứa diện đồ thật đẹp để ông chụp cho vài kiểu ảnh. Khi tôi được mẹ mặc cho chiếc áo đầm có cái nơ trước bụng để đứng cùng Thống Linh đã nai nịt gọn gàng, thì hai đứa mới phần nào giống cô dâu chú rể trong một đám cưới bé con.

Ba ngày sau, gia đình Thống Linh chuyển nhà xuống thị trấn. Chiếc xe bán tải chở linh kinh đồ đạc và người bạn thân thiết của tôi đi mất. Tôi không kịp tiễn Thống Linh vì nó đi sớm quá, lúc còn tờ mờ gà gáy, khi ấy tôi chưa ngủ dậy. Nhưng buổi tối trước hôm rời quê, Thống Linh đã chui qua hàng rào tìm tôi để nói lời chia tay.

Nó đưa cho tôi tấm ảnh hai đứa chụp chung hôm bữa. Đã nghe ba mẹ nhắc đến chuyện này nên tôi không bắt ngờ, chỉ chép miệng thở dài:

- Tao thấy buồn ghê, mày có thấy buồn không?
- Buồn chứ.
- Sao lại buồn?
- Vì không được chơi với mày nữa.

Tôi rung rung nước mắt, tính nói rằng sẽ rất nhớ nó, nhưng chưa kịp mở miệng thì mẹ Thống Linh đã gọi nó về nhà.

*

Từ khi Thống Linh chuyển đi, tuổi thơ tôi dần trở nên buồn tẻ. Tôi không chơi trò cô dâu chú rể nữa, dù

trong xóm vẫn còn đầy ra những đứa bạn trai trạc tuổi. Chắc tôi chỉ thích làm đám cưới với Thống Linh, nó đi rồi tôi không làm cô dâu nữa mà chuyển sang làm khách đi dự tiệc vui của những người bạn khác. Lúc bảy tuổi, người ta chỉ buồn khi bị mẹ đánh đòn, nhưng tôi hồi bảy tuổi có thêm nỗi buồn vì một người bạn đi xa. Chiều chiều tôi ra vườn hái hoa dại cầm tay, muốn tìm lại niềm vui mà sao lòng mỗi lúc càng thêm trống trải. Mặt trời mùa Hè nhuộm khu vườn thành một màu đỏ úa. Những ngọn cỏ mật đứng lặng dưới ánh tịch dương, chia những chiếc lá nhọn hoắt lên nền trời như sợi dây đồng.

Một cặp vợ chồng mới cưới chuyển đến ngôi nhà của Thống Linh. Vừa dọn tới, họ đã dỡ bỏ hàng hoa giấy trước cổng, xây thêm một số phòng ốc, lợp lại mái nhà và quét vôi trắng lên tường thay cho màu sơn cũ. Tôi đứng bên này nhìn sang, thấy lạ lắm quá thể. Cứ như một sáng tỉnh dậy bỗng nhận ra thế giới đã âm thầm thay đổi. Tôi buồn nhưng không thể làm gì được, chỉ biết rằng tuổi thơ từ đây sẽ bớt đi một niềm vui.

Thỉnh thoảng trong những dịp xuống huyện, ba đều chở tôi theo cùng để ghé thăm Thống Linh. Chúng tôi vẫn chuyện trò thân mật như ngày trước. Nhưng khi ngồi trước hàng hiên ngôi nhà còn thơm mùi gạch vữa, tôi thấy lạ lắm. Tôi nhận ra mình chỉ thích đứng

cùng Thống Linh trong khu vườn ở quê, còn ở bất kì nơi nào khác, tôi đều cảm thấy ngột ngạt.

*

Thời gian qua đi, tôi thôi mơ mộng đến chuyện sống cạnh Thống Linh như những năm thơ bé, cũng đã quên mất mình từng mơ ước rằng một sáng thức dậy bỗng thấy Thống Linh quay trở về nhà đứng bên rào vẫy tay gọi đi học. Nhưng cuộc đời thật lắm chuyện tình cờ: Tôi và Thống Linh cùng trúng tuyển vào một trường đại học phương Nam, cùng đăng kí vào một kí túc xá. Chỉ đến khi có dịp gặp nhau để thông báo kết quả và chia sẻ những dự định, hai đứa mới hiểu rằng số phận dường như đã sắp xếp tất cả. Chúng tôi xa nhau năm bảy tuổi, trải qua mười một năm rông chia cắt để cuối cùng lại được bên nhau ở một thành phố cách xa quê hương hàng trăm dặm.

Những tháng đầu chập chững vào đại học, tôi và Thống Linh tối nào cũng hẹn gặp dưới khuôn viên. Chúng tôi ngồi trên băng ghế kể cho nhau những sự kiện xảy ra trong ngày, về những người bạn mới, về những môn học có cái tên rất lạ. Chúng tôi rủ nhau đi dạo qua khu chợ đêm sinh viên, len lỏi giữa dòng người tấp nập chẳng để mua thứ gì, có lúc lại ghé vào những hiệu văn phòng phẩm, ngo ngoắt đứng ngắm những con thú bông, những tấm bưu thiếp, những món đồ lưu niệm bày trong tủ kính.

Trong một lần đi dưới ánh đèn để trở về kí túc xá sau cuộc dạo chơi, giữa những hàng quán đã im lìm đóng cửa, tôi bỗng nói:

- Hồi còn nhỏ, mình rất ghét nhìn thấy cậu chơi đùa với những bạn gái khác.

- Nếu biết cậu nghĩ như vậy, mình sẽ lập tức nghỉ chơi với chúng nó.

- Thế nếu bây giờ mình bảo cậu hãy nghỉ chơi với những người bạn gái trong khoa, cậu có làm theo lời mình không?

Thống Linh bật cười:

- Tất nhiên là không.

- Vì sao?

- Vì chúng mình đã thành người lớn mất rồi.

Trời đột ngột đổ mưa, những hạt nước mỏng nhẹ giăng bay dưới ánh đèn đường nhu những sợi chỉ bạc. Thống Linh cởi áo khoác che mưa cho cả hai. Hình như đã rất lâu rồi hai đứa mới lại gần nhau đến thế. Tôi nhìn sang Thống Linh, thấy cậu thật xa lạ, những đường nét trên khuôn mặt không còn giống chút gì với người bạn thời thơ ấu, mối liên hệ ấy khiến tôi vô thức nhích ra một khoảng.

Thống Linh giữ vai tôi lại, nói nhỏ:

- Cậu làm sao thế? Muốn bị cảm phải không?

Bỗng dung tôi muốn con đường dẫn về kí túc xá dài vô tận, và cơn mưa này đừng bao giờ chấm dứt.

Có phải tôi đang cô đơn, có phải tôi cần một người chia sẻ?

*

Kì nghỉ lễ năm ấy, tôi cùng Thống Linh mua vé tàu về quê. Ngồi trên băng ghế, cả hai cùng nhìn qua ô cửa. Bên ngoài, đêm tối được điểm sáng bằng những ánh đèn lấp lánh. Tôi buồn ngủ dúi mắt, mơ màng tựa đầu lên vai Thống Linh, tiếng bánh sắt nghiền lên đường ray chập chờn trong con mê từng hồi râm rập.

Lúc sắp chìm vào giấc mộng, tôi cảm thấy Thống Linh nắm tay mình. Giọng cậu nhẹ nhàng vang bên tai, xa xăm như cơn gió:

- Nếu cậu không thích mình kể chuyện chúng ta từng làm cô dâu chú rể cho bất cứ ai khác, vậy cậu làm bạn gái mình có được không?

Tôi ngời lắc lư, đầu vẫn gục trên vai cậu, khẽ “ừ” một tiếng.